

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/9/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320010165
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8320010165.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Mariana Sninského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 04.12.2025, v trestnej veci obžalovaného A. B. C. pre zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/23/2020 zo dňa 06.11.2024, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom E. F. XXX/XX, XXX XX D.,

u k l a d á:

Podľa § 222 ods. 3 Tr. zákona a v spojení s § 56 ods. 1 Tr. zákona, § 41 ods. 2 Tr. zákona úhrnný peňažný trest 1.000,- (jedentisíc) eur.

Podľa § 56 ods. 4 Tr. zákona obžalovaný zaplatí peňažný trest v mesačných splátkach po 100,- (jednoto) eur, počnúc od právoplatnosti rozsudku.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad, že by bol výkon peňažného trestu úmyselne zmarený, súd obžalovanému ukladá náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaného A. B. C. vinným pre prečin falšovanie a pozmeňovanie verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zákona v súbehu so zločinom úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase od 12.10.2018 do 29.10.2018 na neznámom mieste nezisteným spôsobom zabezpečil falošnú overovaciu pečiatku matriky Mestského úradu v Snine a zabezpečil falošný podpis G. G. H. ako ručiteľa B na dohode o ručení č. XXXXXXXX/XXXX/XXXX o kontokorentnom úvere v prospech klienta E. I. s.r.o., napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že túto dohodu nepodpísala G. G. H., predložil ju ako pravú v J. K., pobočka H. XX, L., čím uviedol pracovníkov banky do omylu, a vylákal od uvedenej banky kontokorentný úver v celkovej výške 30.000,- Eur, čím pre J. K. M. H. and D. a.s., IČO: XXXXXXXX, so sídlom B. č. X/X, XXX XX K., spôsobil škodu najmenej 30.000,- Eur.

Za to mu súd uložil podľa § 222 ods. 3 Tr. zákona v spojení s § 38 ods. 2 Tr. zákona pri prevahe poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. j), písm. k) Tr. zákona oproti jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zákona, za použitia § 41 ods. 2 Tr. zákona a v spojení s § 46 Tr. zákona, trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona obžalovanému výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienene odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona obžalovanému určil skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zákona obžalovanému uložil peňažný trest v sume 700,00 (sedemsto) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad, že by bol výkon peňažného trestu úmyselne zmarený, obžalovanému uložil aj náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie, a to proti všetkým jeho výrokom, vrátane konania, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo. V jeho dôvodoch po rekapitulácii výroku napadnutého rozsudku uviedol, že odvolanie podáva voči všetkým jeho výrokom - výroku o uznaní viny i výroku o uložení trestu i nadväzujúcim výrokom. K spáchaniu trestného činu úverového podvodu podľa § 222 ods.1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona a po citácii zákonného znenia skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zákona uviedol, že z tejto legálnej definície trestného činu úverového podvodu možno, za pomoci gramatického a logického výkladu, ustáliť, že ak úverový dlžník uvádza banke nepravdivé údaje o svojej bonite (napríklad o výške príjmu právnickej osoby, falošné potvrdenia o majetku úverového dlžníka a podobne s cieľom získať úver) tak napĺňa znaky skutkovej podstaty úverového podvodu v tom smere, že „uvádza iného do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru“. V predmetnom prípade sa tak však nestalo. Pre banky je totiž takmer vždy podstatnou podmienkou na poskytnutie úveru pravdivé zistenie týkajúce sa bonity žiadateľa o úver, t.j. preukázanie žiadateľa, že má zamestnanie resp. v predmetnom prípade, že oprávnené podniká a tomu zodpovedajúce príjmy, ktoré oprávňujú banku na vyvodenie predbežného záveru o možnosti a schopnosti žiadateľa uhrádzať zmluvne dohodnuté splátky s príslušenstvom. Pri posudzovaní „otázky splnenia podmienok na poskytnutie úveru“ banka celkom logicky môže vychádzať len z dokladov, ktoré má k dispozícii pred uzatvorením úverovej zmluvy, pretože len v tomto štádiu môže posudzovať úverové riziko ohľadne návratnosti finančných prostriedkov zo strany žiadateľa o úver. Je nesporné, že banka pritom posudzuje „splnenie podmienok na poskytnutie úveru“ spravidla z dlhodobého hľadiska t.j. z hľadiska niekoľkoročnej návratnosti resp. z hľadiska niekoľkomesačnej návratnosti (12 mesiacov) ako tomu bolo v predmetnom prípade. V predmetnom prípade si je potrebné skutkovo ustáliť, čo je tzv. „kontokorentný úver“. Pojmom kontokorent sa označuje banková služba patriaca k bežnému bankovému účtu klienta, ktorá klientovi poskytuje možnosť čerpať z vlastného účtu peniaze aj v prípade, že na účte nemá dostatočnú hotovosť. Táto banková služba sa preto často označuje aj ako kontokorentný úver, avšak nejde o úver v pravom slova zmysle. Banka teda neposkytuje finančné prostriedky tvoriace výšku úveru (po splnení podmienok) žiadateľovi vopred a podľa podmienok zmluvy, ale banka v takomto prípade garantuje žiadateľovi, že na svojom vlastnom bežnom účte môže ísť do mínusu a to až do výšky kontokorentného rámca, ktorý žiadateľovi poskytne. Tento bežný účet s dohodnutým kontokorentom sa označuje ako kontokorentný účet. Ide o kombináciu vkladového a úverového účtu. V predmetnom prípade, je potrebné vychádzať z toho, že primárnym úmyslom resp. cieľom úverového dlžníka je vylákať od banky úver a to predstieraním svojej bonity. Inými slovami úverový dlžník sa preto chce obohatiť na úkor banky, teda jeho konanie je zamerané na vyvolanie neoprávneného presunu majetku banky na osobu žiadateľa. Lenže v posudzovanom prípade sa tak nestalo a to hneď z niekoľkých nižšie uvedených dôvodov. Ako bolo vyššie uvedené, podstatou pre naplnenie pojmových znakov skutkovej podstaty úverového podvodu je uvedenie banky do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru ergo banke uvádza nepravdivé údaje o svojej bonite. Z výpovede svedka A. I. C., zamestnankyne banky, na hlavnom pojednávaní dňa 23.09.2024 na otázku obhajcu cit.: „či banka skúmala bonitu klienta pred poskytnutím úveru?“ však vyplýva, že cit.: „To sa vždy skúma, takže áno“ Na ďalšiu otázku obhajoby aký bol výsledok skúmania bonity klienta resp. aký bol výsledok tohto posudzovania svedok odpovedal, že cit.: mu to risk schválil“. Uvedenú výpoveď svedka nechal však súd úplne nepovšimnúť. Pritom je nesmierne dôležitá, pretože banka posudzovala bonitu klienta a túto vyhodnotila kladne predtým (v časovej osi) ako obžalovaný predkladal banke spornú listinu. Inými slovami predmetná sporná listina Dohoda o ručení č.XXXXX/

XXXX/XXXX (v texte ďalej len „Dohoda o ručení“), ktorá bola banke predložená sa (a) netýkala údajov o bonite spoločnosti žiadateľa o kontokorentný úver, čo je v rozpore s naplnením formálnych znakov trestného činu úverového podvodu; (b) banka skúmala bonitu klienta na základe dovtedy predložených listín a jej známych dokumentov a informácií (bez existencie spornej Dohody) skôr ako bola listina banke predložená. Natíska sa preto otázka, a z napadnutého rozhodnutia to ani nie je možné posúdiť, aké nepravdivé, falošné údaje mal obžalovaný banke o svojej bonite (rozumej bonite spoločnosti E. I. s.r.o) predložiť a uviesť ju tým do omylu v otázke splnenia podmienok pre poskytnutie úveru, ak súčasne platí, že banka povolila prečerpanie finančných prostriedkov na vlastnom účte žiadateľa až do výšky kontokorentného rámca ergo schválila kontokorentný úver predtým, ako jej bola sporná listina predložená? V tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosť a konečne to vyplýva aj z výpovede A. C. na hlavnom pojednávaní dňa 23.09.2024, ale aj zo listinných dôkazov, že v čase skúmania bonity klienta pre poskytnutie kontokorentného úveru mala spoločnosť žiadateľa, ktorej spolumajiteľom a konateľom bol v tom čase aj obžalovaný, uzatvorenú úverovú zmluvu s tou istou bankou tzv. investičný úver na kúpu nehnuteľností, ktorý riadne a načas splácal (na hodnotu 300.000,-Eur a ďalší refinancujúci úver na hodnotu 120.000,-Eur). Banka tak reálne poznala finančnú disciplínu a majetkové pomery úverového dlžníka aj bez poskytnutia ďalšieho úveru, keďže úverový dlžník patril do sféry klientov banky. V tejto súvislosti poukazuje aj na výpoveď svedka A. C. na HP dňa 23.9.2024, kde na otázku obhajcu cit: “ za predpokladu, že by Vám nebola predložená listina – Dohoda o ručení, boli nejaké iné možnosti čerpania úveru spoločnosťou E. I. s.r.o.?”, odpovedala cit. “muselo by sa to nanovo schváliť bez ručiteľskej listiny. Ale či by to bolo schválené, to neviem povedať” a na inú otázku obhajcu cit.: bolo možné nahradiť ručiteľské vyhlásenie, ručiteľským vyhlásením inej osoby” odpovedala, že cit.: “ak by to riziko schválilo, tak áno” a na ďalšiu otázku obhajcu cit: “vysvetlite, čo znamená že kontokorentný úver dozabezpečili existujúcou nehnuteľnosťou?” odpovedala cit.:“ to znamená, že sme ten úver mali ešte lepšie zabezpečený, lebo tou nehnuteľnosťou boli zabezpečené aj predchádzajúce úvery a išlo o záložné právo“. Nie je preto pravdivé tvrdenie súdu o tom, že na poskytnutie takého úveru banka požadovala len ručenie oboch spoločníkov, bol to len jeden z možných iných nástrojov zabezpečenia a ten mohol byť nahradený aj iným ručiteľským vyhlásením, napríklad inej osoby. Aký motív mal pre „vylákание úveru“, ak súčasne platí, že predchádzajúci investičný úver riadne a včas banke splácal, kontokorentný úver bol zabezpečený aj záložným právom na nehnuteľnosť, ktorého hodnota mnohonásobne presahovala schválený rámec 30.000,- Eur a sporné ručiteľské vyhlásenie (Dohoda o ručení konateľky a spoločníčky G. H.) mohol byť nahradený iným spôsobom? V tejto súvislosti si je potrebné uvedomiť, že podnikateľské a vzájomné vzťahy G. H. a obžalovaného boli a sú hlboko rozvrátené, čo napokon viedlo k vzájomným sporom a súdnym konaniam (o určenie neplatnosti uznesení VZ, ktorým bol contra lege obžalovaný zbavený funkcie konateľa spoločnosti – v konaní napokon obžalovaný uspel a v medziobdobí aj určenie neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku, ktorým táto jeho spoločníčka predala spoločnosť aj s nehnuteľnosťou (ktorá tvorila predmet záložného práva a ktorej hodnota bola cca 600.000,Eur inému subjektu za 5.000,-Eur (konanie je v dovolacom konaní doposiaľ na NS SR). Predloženie spornej listiny Dohody o ručení tak mala význam len pre čerpanie už schváleného kontokorentného úveru a nebola to listina, ktorá by vypovedala o bonite žiadateľa pre splnenie podmienok pre poskytnutie samotného úveru. V tomto zmysle súd nesprávne a nedostatočne vyhodnotil jeho obranu. Možno preto ustáliť, že pravdivé respektíve nepravdivé informovanie banky zo strany žiadateľa o úver, ktoré sa týka jeho bonity, je takou podstatnou skutočnosťou, ktorá v konečnom dôsledku má výrazný (ak nie rozhodujúci) vplyv na konečné stanovisko banky v tom smere, či poskytne alebo neposkytne žiadateľovi úver. V predmetnom prípade sa tak stalo, teda konanie obžalovaného, ktorým predkladal banke všetky potrebné informácie o svojej bonite eskalovalo celkom oprávnene do stavu, kedy banka kontokorentný úver schválila a iba následne, po schválení úveru, posudzovala spornú listinu Dohodu o ručení, či táto spĺňa podmienky pre jeho čerpanie. Nestotožňuje sa ani s hodnotením výpovedí svedkov A. N., O. K. a P. P. ohľadom pracovnej porady a potvrdenia skutočnosti, že G. H. tam odovzdala spornú listinu Dohodu o urovaní, ktorú následne obžalovaný predložil banke. Skutočnosť, že si presne nepamätajú presné dejové okolnosti ešte nemôže znamenať, že tieto výpovede sú nehodnoverné a ľahko spochybniteľné. Niet v konaní žiadneho dôkazu, ktoré by odôvodňovalo súdu ustáliť takéto posúdenie. Pokiaľ sa jedná o súdom ustálenú otázku škody v rozsahu schváleného kontokorentného rámca vo výške 30.000,-Eur, s takýmto tvrdením sa obhajoba nestotožňuje, považuje ho za neprávne a také ktoré dokonca nie je v súlade s podstatou chápania samotného úveru. Ako už bolo povedané, ide o službu banky na účte klienta, že do určitej výšky, bez ohľadu na účel, smie prečerpať finančné prostriedky, a to aj v prípade, že na svojom účte nemá dostatok vlastných zdrojov. Z toho je zrejmé, že banka neposkytuje vopred úverové prostriedky žiadateľovi o úver ergo na strane banky schválením kontokorentného úveru v nijakom prípade nedochádza k úbytku majetku. Táto logika, prezentovaná tak odvolacím ako aj súdom

prvej inštancie je zjavne nesprávna a nemajúca oporu v samotnom inštitúte tejto bankovej služby, pretože za predpokladu, že by klient nenačerpал ani 1,- Eur a úver by bol schválený v úverovom rámci 30.000,- Eur, tak by dokonaním trestného činu (schválením kontokorentného úveru podľa mienky súdu) došlo k vzniku škody na strane banky bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom zmenšil majetok banky. Zdôrazňuje, že sa však žiadnym spôsobom nechcel obohatiť a ani neobohatil na úkor banky, jeho konanie tak nebolo zamerané na vyvolanie neoprávneného presunu majetku z banky na neho. K reálnemu úbytku majetku banky v nijakom prípade nedošlo a už vôbec nie vyplatením akýchkoľvek finančných prostriedkov zo strany banky, pretože reálne k žiadnemu vyplateniu finančných prostriedkov zo strany banky na obžalovaného (resp. žiadateľa o úver) nedošlo. Iba vyplatenie úverových prostriedkov zo strany banky by mohlo byť práve tým momentom, kedy by došlo k reálnemu úbytku na majetku banky. V tejto súvislosti opätovne podotýkame, že úverový dlžník čerpal (ak čerpal) prostriedky na vlastnom účte nie na účte banky. Inými slovami úbytok majetku na strane banky by prichádzalo do úvahy iba v prípade, že by banka poskytla úver – finančné prostriedky dlžníkovi, škoda by tak vznikla až reálnym poskytnutím finančných prostriedkov. Schválením kontokorentného úveru v žiadnom prípade nedochádza k odčerpaniu majetku banky na stranu dlžníka a nemôže byť táto okolnosť viazaná na dokonanie trestného činu so škodou vo výške schváleného úverového rámca. Samotná banka v konaní celkom správne a logicky tvrdila, že jej škoda ani nevznikla a preto si ju ani v konaní neuplatnila. Takže na jednej strane existuje celkom správne (vzhľadom k obsahu tzv. kontokorentného úveru stanovisko banky k otázke vzniku a existencie škody a to, že jej žiadna škoda nevznikla oproti tvrdeniu ustáleného súdom, že v dôsledku konania obžalovaného bola banke spôsobená škoda vo výške 30.000,-Eur, nakoľko spoločnosti E. I. s.r.o. v dôsledku konania obžalovaného, teda v dôsledku predloženia spornej Dohody o ručení obsahujúcej falošný podpis G. H. ako aj falošnú overovaciu pečiatku matriky MÚ Snina, bol načerpaný kontokorentný úver v tejto výške (str. 24 napadnutého rozhodnutia). Tvrdenie súdu, že bol načerpaný úver v objeme 30.000,- Eur je v hrubom rozpore so skutočnosťou a nie je pravdivé. V skutočnosti nebol načerpaný úver ani v objeme 1,- Eur, pretože nešlo o klasický úver, iba o možnosť klienta čerpať na svojom vlastnom účte finančné prostriedky do istého bankou povoleného rámca. Nešlo tak k reálnemu poskytnutiu peňazí v objeme 30.000,- Eur, to konečne ani banka nikdy netvrdila. V otázke škody resp. pri posudzovaní vzniku škody v predmetnej veci je podľa jeho mienky nevyhnutné vychádzať z toho, že škoda je základným znakom skutkovej podstaty úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zákona, a ak „poškodený“ (banka) tvrdí, že mu škoda nevznikla a ani si ju neuplatňuje, potom nie sú naplnené formálne znaky trestného činu úverového podvodu. Trestný čin úverového podvodu je tzv. poruchovým trestným činom, čo v praxi znamená, že následkom je vždy spôsobenie škody na cudzom majetku (chránený je cudzí majetok v oblasti poskytovania úverov), pričom súčasne táto škoda vzniká banke (teda osobe ktorá úver poskytuje) a prejavuje sa v skutočnom zmenšení majetku veriteľa ako subjektu, ktorý úver poskytol. Pre doplnenie uvedeného uvádzame, že Trestný zákon chápe škodu v prvom rade ako ujmu, ktorá nastala (prejavuje sa) v majetkovej sfére poškodeného a to v zmenšení jeho majetku alebo v ušlom zisku (§124 ods. 1 veta prvá a §124 ods. 2 Tr. zákona). V ďalšom je toho názoru, že nie je naplnená tak objektívna a ani subjektívna stránka trestného činu úverového podvodu, v zásade sa ani nemôže jednať o trestný čin úverového podvodu v tomto konkrétnom prípade. Okrem všetkého vyššie uvedeného v každej jednej obdobnej trestnej veci súd musí starostlivo skúmať, či eventuálne uvedenie (čo popierame) nepravdivého údaju bolo v objektívnej polohe vôbec spôsobilé ohroziť záujem chránený Trestným zákonom, a to z hľadiska reálneho vplyvu nepravdivého údaju na úvahu poskytovateľa úveru o návratnosti finančných prostriedkov. V tomto zmysle je obhajoba toho názoru, že samotné predloženie jedinej „spornej“ listiny objektívne neohrozila záujem chránený zákonom z hľadiska jeho reálneho vplyvu pre banku pri posudzovaní otázky bonity klienta pre poskytnutie úveru. K spáchaniu trestného činu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zákona. Zotrváva na svojich všetkých prednesoch a tvrdí, že v konaní nebol produkovaný žiaden priamy dôkaz, ktorý by usvedčoval obžalovaného zo spáchania tohto prečinu. Ani sled údajných nepriamych dôkazov nemôže spoľahlivo a bez všetkých pochybností prisvedčiť názoru, že to bola práve osoba obžalovaného, ktorá sfalšovala úradnú pečiatku MÚ Snina, túto opatrla na spornej listine Dohody o ručení a rovnako tak niet spoľahlivého dôkazu, ktorý by bez akýchkoľvek pochybností ustálil, že to bola osoba obžalovaného, ktorá úradnú listinu sfalšovala tak, že na spornej listine Dohody o ručení opatrla svojou rukou podpis pri mene G. H.. Výsledkom znaleckého dokazovania z odboru grafológie je zrejme iba to, že podpis G. H. nie je vlastnoručným podpisom. V konaní a vykonanom dokazovaní výsluchom znalca však ten na otázku obhajcu, či je možné a či vie určiť, že to bola práve osoba obžalovaného, ktorá svojou rukou podpísala spornú listinu menom G. H. uviedol, že to určiť nevie, lebo sa to objektívne nedá. Takže je nesporné, že podpis na spornej listine Dohode o ručení nie je pravým a skutočným podpisom G. H.

a je nesporné, že na overovacej doložke uvedenej listiny chýba okrúhla pečiatka MÚ Snina a ďalej je nesporné, že predmetnú listinu (okrem iných) predkladal banke pre povolenie čerpania kontokorentného úveru (ten už bol schválený) avšak sporným napriek vykonanému dokazovaniu ostáva, či to bol práve on, ktorý na uvedenú listinu (i) opatril falošnú osvedčovaciu doložku (ii) podpísal svojou rukou osobu G. H.. V priebehu celého konania tvrdil (a jeho tvrdenie osvedčujú svedecké výpovede A. N., P. a K.), že mu predmetnú listinu Dohodu o ručení opatrenú podpisom a overovacou doložkou odovzdala samotná G. H., aj keď to táto v konaní poprela. Je však treba si uvedomiť, že vzájomné podnikateľské a osobné vzťahy medzi menovanou a jeho osobou boli natoľko rozvrátené, že aj osoba menovanej v snahe ho následne kriminalizovať mohla opatriť listinu iným ako svojim podpisom a rovnako tak mohla skresliť údaje osvedčovacej doložky, v tomto smere sa jednak nevedelo žiadne vyšetrovanie, a rovnako tak súd nechal bez povšimnutia aj takúto jeho obranu. Dáva do pozornosti odvolaciemu súdu, že listina Dohoda o ručení nebola jedinou listinou, ktorú pre čerpanie akceptovala banka, ergo nemal žiaden motív pre jej falšovanie, navyše poskytnutie kontokorentu bolo zabezpečené záložným právom, dohodou o ručení obžalovaného a ďalšími listinami (napr. o vinkulácii pohľadávok v prospech banky). Existujú tak pochybnosti, či to bol obžalovaný alebo či to bola iná osoba, ktorá sa dopustila konania, či už sama alebo prostredníctvom ďalšej osoby spôsobiť „vadnosť“ Dohody o ručení, pričom niet priameho ani nepriameho dôkazu, že to bol práve a bez akýchkoľvek pochybností on, ktorý sa dopustil svojim konaním uvedeného prečinu. Súd sa v tomto smere náležite nevysporiadal s mienkou obhajoby spočívajúcej v aplikovaní zásady „in dubio pro reo“. Už len skutočnosť že niet priameho dôkazu a súčasne skutočnosť, že rad nepriamych dôkazov jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností neusvedčuje jeho osobu zo spáchania tohto prečinu má a mala viesť súd k aplikácii uvedenej zásady. Na základe vyššie uvedeného žiada, aby Krajský súd v Prešove ako odvolací súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok v súlade s § 321 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku v celom rozsahu zruší a aby v súlade s § 322 ods. 3 Tr. poriadku zmenil napadnutý rozsudok tak, že obžalovaného, v časti úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona, oslobodil podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku, pretože skutok nie je trestným činom a v časti falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zákona, obžalovaného oslobodil podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku (už v poradí druhého), ako aj konania mu predchádzajúceho, krajský súd konštatuje, že prvostupňový súd v predmetnej veci po doplnení krajským súdom naznačeného dokazovania, pri opätovnom hodnotení vykonaných dôkazov a zachovaní možnosti pre strany v konaní obsah dokazovania doplniť a vyjadriť sa k nemu – postupoval v intenciách zrušujúceho uznesenia krajského súdu, v ostatnom prípade - uznesenia sp. zn. 2To/19/2023 zo dňa 26.03.2024.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného na podklade argumentácie v ňom prezentovanej nebolo dôvodné, z hľadiska argumentácie, čo do výroku o vine, aj napriek tomu rozsudok vo výroku o treste zmenil v prospech obžalovaného, zohľadňujúc - jednak zmeny právne úpravy, novely Trestného zákona účinného od 06.08.2024, oproti obžalobnému návrhu (na čo vecne správne zareagoval aj okresný súd) a jednak čas, ktorý uplynul od spáchania skutku kladeného za vinu obžalovanému v posudzovanom prípade.

Krajský súd ďalej zistil, že okresný súd vykonal dokazovanie náležitým spôsobom. Vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zákonom, preto správne zistil skutkový stav, a to v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vzhľadom k tomu, preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil a preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný – krajský súd nemá dôvod opätovne detailne bližšie rekapitulovať (opakovať), dôkazy a skutočnosti

z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného a druhu a výmery trestu tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Odvolačný súd preto upriamil pozornosť už len na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného a pritom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu trestu a jeho výmery.

Najsamprv krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich, v rámci toho príkladmo aj uvádzať nepravdu, ak to má osvedčiť jeho obhajobnú argumentáciu, keďže dôkazné bremeno znáša štát prostredníctvom žalobcu, ktorým je prokurátor.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov, produkovaných ako v prospech tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov, a teda či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevyvíja pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybniť, či dokonca vyvrátiť do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

V tejto súvislosti je preto potrebné uviesť, že obsah odvolacích námietok obžalovaného prezentovaných aj v rámci obrany na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými produkovanými v rámci dokazovania.

Súčasne platí, že podstatná časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, aj v rámci záverečných rečí, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného A. B. C..

V reakcii na obhajobnú argumentáciu obžalovaného je opätovne potrebné pripomenúť, že v posudzovanom prípade boli uzavreté dve rôzne zmluvy medzi obžalovaným ako konateľom v mene spoločnosti E. I. s.r.o. a J. Bank, a.s., pričom prvou je Zmluva o kontokorentnom úvere č. XXXXXX/XXXX/XXXX zo dňa 12.10.2018 na sumu kontokorentného úveru vo výške 30 000,- EUR a druhá zmluva je Dohoda o ručení č. XXXXXX/XXXX/XXXX zo dňa 12.10.2018, ktoré boli podpísané ako ručiteľmi žalovaným a tiež G. G. H., a to ako fyzickými osobami, ručiacimi ako fyzické osoby za splnenie záväzkov obchodnej spoločnosti E. I. s.r.o. vyplývajúcich zo Zmluvy o kontokorentnom úvere. Ide práve o Dohodu o ručení, ktorá mala obsahovať sfaľovaný podpis G. H., čím tak táto osoba mala byť bez jej vedomia vystavená ručiteľskému záväzku voči veriteľovi, J. K., a.s.

Obhajobou zvýrazňovaná Zmluva o zriadení záložného práva č. XXXXXX/XXXX/XXXX zo dňa 12.10.2018 bola aj zamestnankyňou banky A. C. označená len ako forma dozabezpečenia predmetného kontokorentného úveru, pričom hlavným zabezpečovacím záväzkom mali byť ručiteľské záväzky A. C., obžalovaného, a G. H. v zmysle Dohody o ručení. Obžalovaný bol bankou poučený, že bez podpisu G. H. na predmetnej dohode nemôže byť kontokorentný úver poskytnutý. Podstatnou skutočnosťou v tejto veci bolo preto predloženie Dohody o ručení č. XXXXXX/XXXX/XXXX zo dňa 12.10.2018 obžalovaným banke s vedomím o nepravosti podpisu G. H..

Okresný súd preto vecne správne dospel k záveru o vine obžalovaného na základe komplexného vyhodnotenia viacerých dôkazov, ktoré sa vzájomne dopĺňali. Nešlo teda o jeden usvedčujúci dôkaz, ale o logickú a neprerušovanú reťaz nepriamych dôkazov, ktoré ako celok umožnili v posudzovanom prípade urobiť záver, že žalovaný skutok (skutky) spáchal obžalovaný.

Najsamprv je to znalecký posudok č. 16/2019 zo dňa 30.11.2019 z odboru písomoznalectva znalca E. A. Q., z odboru písomoznalectvo, odvetvie ručné písmo (identifikácia pisateľa), ktorý ako procesne spôsobilý dôkaz jednoznačne preukázal, že podpis ručiteľky G. H. na Dohode o ručení č. XXXXXXXX/XXXX/XXXX zo dňa 12.10.2018 bol sfaľovaný, nie je pravým podpisom – išlo o napodobeninu. Tým bola objektívne potvrdená nepravosť kľúčového dokumentu – „Dohody o ručení“.

Ďalej výpovede zamestnankýň Mestského úradu v Snine, konkrétne G. B., P. E., G. R. (v tom čase referentky stavebného úradu na MsÚ Snina) a svedkyne S. T., hodnoverne a zhodne potvrdili, že osvedčovacia doložka o pravosti podpisu bola taktiež falošná. Z ich výpovedí vyplynulo, že uvedená zamestnankyňa, ktorá mal osvedčovaciu doložku vystaviť na matrike nepracovala (G. R.), chýbala na nej okrúhla pečiatka mesta, poradové číslo pod č. 2516/2018 už bolo použité na iný úkon (v prospech spoločnosti D., s.r.o. overovacia pečiatka MsÚ Snina k podpisu A. B. C. bola vyhotovená dňa 23.08.2018 pod totožným poradovým číslom 2516/2018) a celkový postup overenia nezodpovedal praxi úradu, pričom dňa 13.10.2018 neevidujú overenie podpisov, keďže bola sobota, pritom platí, že každá overovacia doložka má svoje jedinečné overovacie číslo, pričom svedkyne vysvetlili, že ako je to možné, že dva takého dokumenty majú rovnaké číslo, kde je to možné len za predpokladu, že si to niekto mohol opísať z tej prvej pečiatky zo dňa 23.08.2018, lebo tá druhá zo dňa 13.10.2018 je určite podvod.

Ďalej výpoveď svedkyne G. H., je konzistentná, kde počas celého konania tvrdila, že dohodu nepodpísala a s úverom nesúhlasila. Jej tvrdenia sú v priamom súlade so závermi znaleckého dokazovania.

Rovnako tak výpoveď A. I. C., v tom čase zamestnankyne J. K. M. H. and D., a.s., potvrdila, že predloženie ručiteľského vyhlásenia od oboch spoločníkov bolo podmienkou pre umožnenie čerpania úveru, čím preukázala, že predložený falošný dokument bol kauzálny pre uvedenie banky do omylu.

Vo svojej výpovedi totižto bližšie vysvetlila (a to opakovane), že kontokorentný úver bol v čase predloženia listín na podpis p. C. už schválený, ale jeho načerpanie podliehalo zabezpečeniu, teda predloženiu ručiteľského vyhlásenia. Úver je vždy schválený s určitými podmienkami, ktoré musia byť splnené k čerpaniu. V danom prípade to bol podpis úverovej zmluvy, ručiteľského vyhlásenia a záložnej zmluvy. V prípade nesplnenia niektorej z podmienok by úver nemohol byť načerpaný. Rizikové oddelenie pri schválení kontokorentného úveru vychádzalo z predpokladu, že tento bude zabezpečený dvoma ručiteľskými vyhláseniami. Ak by jedno ručiteľské vyhlásenie chýbalo, banka by neumožnila A. C. čerpanie kontokorentnému úveru.

Nevierohodnosť obhajoby okresný súd podrobne odôvodnil, konkrétne prečo vyhodnotil výpovede svedkov obhajoby O. K., P. P. a A. O. N. ako účelové a nedôveryhodné, pričom vecne správne a vyčerpávajúco poukázal na ich vzájomné rozpory a blízky vzťah k obžalovanému. Týmto krokom súd logicky uzavrel skutkový stav a vylúčil alternatívnu verziu udalostí prezentovanú obhajobou.

Na základe týchto dôkazov súd správne uzavrel, že obžalovaný úmyselne predložil sfaľované dokumenty, aby vylákal úver, čím naplnil skutkovú podstatu zločinu úverového podvodu aj prečinu falošovania a pozmeňovania verejnej listiny.

V kontexte uvedeného a argumentačnej obrany obžalovaného je teda na mieste ešte raz zhrnúť, že kontokorentný úver je podľa bankovej praxe, zmluvných podmienok aj právnych definícií plnohodnotný úverový produkt. Banky ho výslovne označujú ako úver, charakterizovaný ako forma krátkodobého úveru, inak povedané kontokorent je banková služba, ktorá klientovi umožňuje čerpať peniaze aj vtedy, keď na účte nemá vlastné prostriedky a banka mu prostriedky požičiava. Ide o krátkodobý bankový úver, ktorý môže klient opakovane čerpať. Ide o úverovú linku, ktorá umožňuje ísť na účte do mínusu do vopred určeného limitu. Kontokorent vzniká na základe písomnej zmluvy o úvere medzi bankou a klientom, ktorá upravuje limit a podmienky čerpania a tým spĺňa základné znaky úverovej zmluvy podľa

Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.). Ide o neúčelový, krátkodobý, revolvingový úver (splatením dlhu sa limit obnovuje), pričom tieto vlastnosti sú typické pre riadne úverové produkty.

Inak povedané kontokorentný úver, je úver podľa bankového a obchodnoprávneho práva, spĺňa všetky znaky úveru, banka poskytuje (požičiava) finančné prostriedky, na základe zmluvy, s jasnou úrokovou sadzbou, v rámci úverového limitu, klient má povinnosť poskytnuté prostriedky vrátiť. Preto možno kontokorent bez akýchkoľvek pochybností právne považovať za úver poskytnutý bankou.

Pokiaľ by platilo tvrdenie obžalovaného v rámci obhajoby, že úver (kontokorent) a jeho výška bola v čase predloženia spornej listiny - Dohoda o ručení už predsa schválený, čím bola posúdená bonita obžalovaného a tým pádom nemohol banku uviesť do omylu, potom sa logicky natíska otázka z akého dôvodu uvedená banka v čase žiadosti o poskytnutie kontokorentného úveru, ktorý už v pôvodnej výške možného prečerpania bol schválený, potom za akým účelom, by žiadala pre načerpanie tejto sumy, ktorú by chcel klient do budúcnosti použiť - čerpať, ešte ručiteľské prehlásenia oboch konateľov obchodnej spoločnosti ako fyzických osôb zaručujúcich sa svojím vlastným majetkom, za splatenie poskytnutého kontokorentného úveru a nie majetkom obchodnej spoločnosti, ktorej spoločníkmi a konateľmi boli zároveň obžalovaný a G. H..

V tejto súvislosti je potom potrebné opäť vysvetliť z hľadiska trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného, že momentom umožnenia, čerpať kontokorentný úver v sume 30 000 eur – na žiadosť klienta – nie z vlastnej iniciatívy banky, sa tieto finančné prostriedky dostali do sféry voľného použitia klienta, v tomto prípade obžalovaného, do výšky schválenej bankou, čiže banka urobila aj na podklade predloženej okrem iného aj „falošnej Dohody o ručení“ majetkovú dispozíciu (požičala) s finančnými prostriedkami, ktoré neboli pôvodne vo vlastníctve a v dispozícii obžalovaného, ktorý bezodkladne úver čerpal, (kde vysvetlil aj načo a prečo), a prečo prestal čerpať až po zablokovaní účtu bankou, keďže jeden z ručiteľov G. H. pred bankovým úradníkom tohto úveru poprela svoj prejav vôle s tým, že za načerpané (použitie) finančné prostriedky v dispozícii obžalovaného, bude ručiť vlastným majetkom.

Ďalej obžalovanému sa od počiatku nekládlo za vinu – opierajúc sa o znenie skutkovej vety výroku napadnutého rozsudku, že sporný dokument Dohodu o ručení, teda podpis svedkyne G. H. na ňom a osvedčovací doložku, osvedčujúcu pravosť podpisu menovanej svedkyne v postavení ručiteľa pre účely čerpania kontokorentného úveru, tzv. sfašoval, ale sa obžalovanému kladie za vinu, že bol uzrozumený s tým, že ním predložená Dohoda o ručení uvedenú peňažnému ústavu nemôže byť opatrená pravým podpisom jedného z ručiteľov (G. H.) a je osvedčeným nepravou osvedčovací doložkou, a aj napriek tomu túto listinu ako pravú a ako s pravým podpisom predložil ako jednu z rozhodných podmienok, ktorú si určila J. K. M. H. and D., a.s. na načerpanie úveru v sume 30 000 eur, čím ju uviedol do omylu, že úver je zabezpečený, ešte pred reálnym použitím finančných prostriedkov z kontokorentného úveru, k čomu napokon v celkovej sume cca 15.501,98 Eur aj došlo.

V tejto súvislosti podľa názoru existujú bez rozumných pochybností už skôr sumarizované dôkazy osvedčujúce záver, že obžalovaný ako jediný mal motív - boli preukázané dlhodobé problémy, finančné problémy ich spoločnosti s likviditou- disponovať s listinou s nepravým podpisom jedného zo spoluručiteľov G. H. (rozhodne odmietla ručiť) na načerpanie kontokorentného úveru, iba obžalovaný mal k dispozícii poradové číslo pod č. 2516/2018 z pôvodne overeného jeho pravého podpisu na inej listine (v prospech spoločnosti D., s.r.o.), ktoré sa objavilo pri sfašovanom podpise spoluručiteľa, inak povedané mal vedomosť o tom, že listina nie je pravá, že nie je opatrená pravým podpisom aj napriek tomu túto listinu predložil ako jednu z podmienok na načerpania schválenej sumy kontokorentného úveru.

Argument, že banka schválila úver ešte pred predložením sfašovanej listiny, preto neobstojí, pretože predloženie tejto listiny bolo podmienkou pre čerpanie už schváleného úveru. Uvedením do omylu bolo práve predloženie falošného dokumentu Dohody o ručení ako pravého, čím obžalovaný predstieral splnenie podmienok.

Okresný súd preto vecne správne posúdil použitie sfašovanej osvedčovacej doložky Mesta Snina (osvedčujúc nepravosť podpisu ručiteľa G. H.) ako falšovanie verejnej listiny podľa § 352 ods. 1 Tr. zákona a právne identifikoval, že takáto doložka je verejnou listinou v zmysle § 131 ods. 5 Tr. zákona.

Napokon je potrebné ešte zvýrazniť, že škoda pri úverovom podvode vzniká už momentom, kedy banka poskytne páchatelovi možnosť čerpať finančné prostriedky. Za škodu preto považoval celú výšku schváleného kontokorentného úveru (30 000 EUR), nie len čiastočne vyčerpanú sumu. Skutočnosť, že obžalovaný neskôr dlh uhradil, správne okresný súd vyhodnotil ako náhradu už spôsobenej škody, ktorá nemá vplyv na dokonanie trestného činu.

Odvolať obžalovaného je teda postavené na argumentoch, ktoré boli v rámci dokazovania už prekonané.

Opierajúc sa o doposiaľ uvedené, odvolací súd konštatuje, zohľadniac uvedené skutočnosti a závery vykonaného dokazovania, posudzujúc zistené skutočnosti jednotlivo a zároveň komplexne v ich súvislostiach, že v konaní bolo bez rozumných pochybností dostatočne preukázané, že konaním obžalovaného A. B. C. k naplneniu pojmových znakov prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zákona v súbehu so zločinom úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona, kedy citlivo správne reagoval na zmenu právnej úpravy spojenou s novelou Trestného zákona účinnou od 06.08.2024.

Hoci odvolací súd potvrdil správnosť výroku o vine, pri preskúmaní výroku o treste dospel k záveru, že je potrebné ho zmeniť, a to z dôvodu, ktorý súd prvého stupňa nezohľadnil v dostatočnej miere.

Odvolať súd poukazuje na to, že v prípade odsúdenia páchatel'a je primeranosť uloženého trestu nevyhnutným predpokladom pre dosiahnutie výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutnou podmienkou prevýchovy páchatel'a je akceptovanie trestu ako spravodlivého následku protiprávneho konania. Je zrejme, že v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii nemôže dôjsť. Uznatie spravodlivosti trestu má predovšetkým práve pôsobenie výchovné. V záujme individualizácie trestu súd pri určovaní druhu a výmere trestu prihliada o.i. na konkrétne okolnosti a spôsob spáchania činu a jeho následok, mieru zavinenia, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, pomery páchatel'a (majetkové, osobné, rodinné pomery, zdravotný stav páchatel'a) či možnosť jeho nápravy. Nevyhnutné je celkové posúdenie osobnosti obžalovaného, jeho osobnostného profilu, charakterových vlastností, veku a podobne, ako aj individuálne posúdenie pohnútok a dôvodov, ktoré viedli k spáchaniu trestného činu. Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorí podmienky na jeho prevýchovu tak, aby viedol riadny život. Tak, ako pri rozhodovaní o vine, i pri rozhodovaní o treste sa presvedčenie súdu vytvára na základe logického úsudku, na zodpovednom a starostlivom zhodnotení každej z jednotlivých okolností prípadu, rešpektujúc § 34 Tr. zákona a zásady ukladania trestov.

Odvolať súd zdôrazňuje, že právoplatným odsúdením stráca odsúdená osoba bezúhonnosť, čo sa môže nepriaznivo prejavovať v jej občianskom živote. Bezúhonnosť je podmienkou na vykonávanie niektorých činností, povolaní alebo funkcií. Nepriaznivé následky odsúdenia zostávajú aj po tom, čo sa odsúdený po výkone uloženého trestu vracia do spoločnosti, keďže evidencia trestov vo výpise z registra trestov uvádza všetky, aj nezahladené odsúdenia, vrátane údajov o priebehu výkonu uložených trestov, ochranných opatrení a primeraných obmedzení. Predchádzajúce odsúdenie tak môže negatívne ovplyvňovať proces resocializácie.

Trestné konanie v posudzovanom prípade trvalo neprimerane dlho. Od spáchania skutku v októbri 2018 do vyhlásenia napadnutého rozsudku v novembri 2024 uplynulo viac ako šesť rokov. Z obsahu spisu je zrejme, že obžalovaný na vzniku týchto prieťahov nemal primárny podiel. Hoci Trestný zákon účinný v čase rozhodovania okresného súdu výslovne neuvádza neprimeranú dĺžku konania medzi poľahčujúcimi okolnosťami, ustálená judikatúra, vrátane rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, považuje porušenie práva na prerokovanie veci v primeranej lehote za skutočnosť, ktorú je nevyhnutné zohľadniť pri ukladaní trestu formou jeho zmiernenia.

Súd prvého stupňa síce uložil podmienený trest odňatia slobody, avšak odvolací súd má za to, že vzhľadom na mimoriadnu dĺžku konania a s prihliadnutím na ostatné okolnosti prípadu – najmä na to, že obžalovaný pred skutkom viedol riadny život, spôsobenú škodu v plnej výške uhradil, a od spáchania činu uplynula dlhá doba, počas ktorej sa nedopustil inej trestnej činnosti – je pôvodne uložený trest neprimerane prísny.

Odvolací súd dospel k záveru, že na dosiahnutie účelu trestu, tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie, postačuje v tomto špecifickom prípade uloženie samostatného peňažného trestu. Postupoval pritom podľa § 56 ods. 3 Trestného zákona, ktorý umožňuje uložiť peňažný trest ako samostatný, ak uloženie iného trestu nie je potrebné.

Pri určení výšky peňažného trestu 1 000,- EUR odvolací súd prihliadol na osobné a majetkové pomery obžalovaného, ktorý je poberateľom dôchodku a má dostatočný mesačný príjem na to, aby bol schopný trest v primeraných splátkach uhradiť bez toho, aby to ohrozilo jeho základné životné potreby. Zároveň odvolací súd podľa § 56 ods. 4 Trestného zákona povolil splátky vo výške 100,- EUR mesačne, aby výkon trestu neprimerane nezaťažil finančnú situáciu obžalovaného. Pre prípad úmyselného marenia výkonu peňažného trestu bol v súlade s § 57 ods. 3 Trestného zákona uložený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiace.

Z týchto dôvodov odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložil obžalovanému nový, miernejší trest, ktorý považuje za spravodlivý a primeraný všetkým okolnostiam prípadu, najmä s prihliadnutím na porušenie práva obžalovaného na konanie v primeranej lehote.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.